

[Ingvard Dahl.]

Det forekommer mig at være en dårlig fremgangsmåde for dem, der angiver at ville varetage lejernes interesser, at gå i brechen for den opfattelse, som enkelte grundejere har givet udtryk for, at det lille ord, som står foran de 5—6 pct. og foran de 7—10 pct., nemlig „indtil“, er uden betydning. Jeg tillægger dette, at nævnene kan få lejlighed til at skønne dels over berettigelsen af forhøjelsen, dels over ejendommenes vedligeholdelsesstand, for at være af en sådan betydning, at det måske, set fra et lejerstandpunkt, vil være adskillige kroner værd. Når det ærede medlem prøver at fortolke loven på den måde, kan det ikke være for at varetage lejernes interesser, men det må være for at varetage grundejernes interesser i forhold til den afgørelse, der senere skal træffes. Jeg vil heroverfor sige, at jeg betragter de henholdsvis 12—13 og 17 pct. som det maksimum, der kan nås i lejerforhøjelse.

Endelig vil jeg henvende opmærksomheden på en ting, som det ærede medlem helt holder ude af sin bedømmelse af forslag til lov om leje og ligeledes af byggestøttelovgivning, og det er den sociale linie, som går igennem de to lovforslag. Begge lovforslag tager hensyn til den, lad mig sige, dårligt stillede del af befolkningen. For leje-lovens vedkommende giver det sig først og fremmest udtryk deri, at det har været muligt ved de forhandlinger, der har været ført i udvalget, at få de erhvervslokaler, der betaler en leje, der for Københavns vedkommende ikke overstiger 1 500 kr., for købstadskommunerne 1 300 kr. og for landkommunerne 1 000 kr., fritaget for den 10 pct.s lejerforhøjelse. Man tør vel nok dèr sige, at det er en forbedring, set fra lejernes synspunkt, som man ikke bør forbigå med nogle bemærkninger om, at der udelukkende er tale om forringelser.

Endelig går det ærede medlem let hen over spørgsmålet om de frivillige overenskomster, og for at hun kan komme til at betragte det som en forringelse, må hun se det i forhold til det forslag, den daværende boligminister Kjærboel stillede. Medens de frivillige overenskomster hidtil ikke har skullet godkendes nogetsteds, skal de herefter ikke alene godkendes af nævnet, men kan også tilsidesættes af nævnet. På dette område forekommer det mig at der sker en stor forbedring, set i forhold til den nu gældende lovgivning.

Der er som sagt efter min opfattelse ikke nogen særlig grund til at gå ind på en diskussion med det ærede medlem fru Ragn-

hild Andersen; hele det ærede medlems indlæg var præget af, at formålet var at skabe mulighed for en kommunistisk agitation, ikke at gavne lejernes interesser.

Jeg skal med disse få bemærkninger anbefale de foreliggende ændringsforslag til vedtagelse.

Lorentzen: Jeg skal ikke gentage mig selv fra første behandling og følgelig ikke inklade mig på nogen lovfortolkning. Jeg kan iøvrigt henholde mig til den ærede ordfører hr. Thestrups bemærkninger om ændringsforslagene og skal anbefale at stemme for dem. Jeg skal naturligvis også anbefale at stemme imod de kommunistiske ændringsforslag; da vi åbenbart ikke har fælles vælgere, er der jo ingen grund for mig til at komme med betragtninger om de kommunistiske forslag.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: I det store og hele kan jeg henholde mig til, hvad det ærede medlem hr. Thestrup i sin egenskab af ordfører for folketingsudvalget udtalte i dag angående de foreslåede ændringer, og jeg skal begrænse mig til at gøre nogle ganske enkelte bemærkninger. Specielt vil jeg udtrykke min tilfredshed med den lettelse, som ændringsforslag nr. 11 tilsigter at skabe for mindre erhvervsdrivende, idet det går ud på, at det almindelige krav om en lejerforhøjelse på indtil 10 pct. i forhold til 1939-lejen, som grundejerne får overfor lejere af erhvervslokaler, ikke skal gælde for de mindre forretningslejemål, men at her alene 5 à 6 pct.s reglen skal gælde. Mange ejere af små værksteder og butikker vil forstå at værdsætte dette. Den samme begrænsning skal forøvrigt gælde alle de små lejemål, hvor det drejer sig om lokaler, der helt eller delvis anvendes til andet end beboelse, selvom lokalerne ikke anvendes i erhvervsøjemed.

Hvad beskyttelsen for erhvervsvirksomheder angår, indeholdt det politiske udvalgs forslag en forbedring, som jeg gerne vil pege på. Den gældende lov fra 1937 indeholdt efter min mening en skønhedsfejl, ja, en urimelighed, idet den erhvervsdrivende, der blev tvunget væk fra det sted, hvor han havde oparbejdet en kundekreds, stilledes økonomisk meget uheldigt, derved at han ikke havde mulighed for at få erstatning for goodwill. Jeg tænker på den hidtil gældende bestemmelse om, at en udlejer, som ønsker at nedrive eller ombygge sin ejendom, ikke kan tilpligtes at betale nogen erstatning, hvis han opsiges en butikslejer med et års varsel. Når man ved, hvilken betydning beliggenheden kan have for en butiks kundekreds,